

Dushi de Dwergschnauzer (12)

Hoiiiiiiiiiiiii!!!

Ik ben het, Diva. Jullie hadden zeker iemand anders verwacht, he? Jullie dachten vast dat Dushi iets ging vertellen. Ik heb soms een onderonsje met mijn grote zus en ze heeft me verteld dat ze hier altijd mag vertellen wat ze allemaal meemaakt. En omdat ik nu bij haar woon, mag ik ook af en toe iets vertellen. Dat vind ik hartstikke leuk. En het zal best gaan lukken, want het vrouwtje zegt dat ik een heuuuuule grote mond heb. Dat valt overigens best mee, hoor. Toen ik hier net woonde blafte ik alleen maar tegen lantaarnpalen, auto's, mensen, honden, katten, vogels, paarden uhhhhh... eigenlijk naar bijna alles. Zou het vrouwtje dan toch gelijk hebben? Owwww... Dushi zegt: Wat het vrouwtje ook zegt, nooooit gelijk geven! Kijk daar heb ik wat aan, hè? Die goeie adviezen van mijn grote zus.

Maar ik dwaal af. Ik zal even bij het begin beginnen.

Op een dag zat ik bij mijn broertje en zusje in een gevangenisbench. Wel een veel grotere dan waar het vrouwtje me later in propte, maar het blijft een gevangenisbench, hè! We waren lekker aan het chillen, toen Greetje binnen kwam met een mevrouw achter zich aan. Daar moesten we natuurlijk bij zijn en we gingen met zijn drieën rechtop staan. Greetje en de mevrouw waren aan het praten en de mevrouw keek naar ons en zei dat ze ons zo klein en zo leuk vond. Klein?? Was ze helemaal gek geworden! We waren toevallig al 8,5 week, hoor! Ze begon ons te aaien, wees naar mij en zei: Die is het zeker? Greetje zei dat dat klopte en de mevrouw zei dat ze me herkende aan de kleur van mijn pootjes. Ik keek naar mijn pootjes en toen naar de pootjes van mijn broer en zus. Ik dacht nog: Die mevrouw is echt heel dom. We zijn allemaal zwart/zilver. Als ze naar onze halsbandjes kijkt, zie je dat die van mij hartstikke rood is. Heel anders dan die van mijn broer en zus. Maar nee... de mevrouw herkende me dus aan mijn pootjes. Ze vertelde dat Greetje foto's had gestuurd en dat ze had gezien dat mijn pootjes vrij donker waren. Donkerder dan die van mijn broers en zus. En gelijk daarna zei ze dat ze me prachtig vond. Ze aaide me weer en ging toen met Greetje aan tafel zitten. Er kwamen allemaal papieren op tafel en ze begonnen met elkaar te praten en tekeningen te maken. Tenminste, ik hoorde Greetje aan de mevrouw vragen of ze wilde "tekenen" en dat wilde ze wel. Op dat moment dachten mijn broer en zus precies hetzelfde als ik en we besloten om nog ff lekker samen een tukkie te doen. Zo spannend was het nou ook niet meer.

Op een gegeven moment werd ik opgetild. De mevrouw was weg en ik werd naar buiten gedragen.. Er kwam een autoding aangereden en ik zag de mevrouw uitstappen. Het zoontje van Greetje tilde me nog even op en begon met me te kroelen. Het was een beetje gek allemaal. Hij hield me wel een paar minuten vast. De mevrouw vroeg of het moeilijk was en zei dat ze dat wel begreep. Daarna nam ze me over en werd ik in dat autoding gezet. De mevrouw kwam naast me zitten. Greetje bleef nog even naast de auto staan, maar de mevrouw zei dat ze nog even moest bellen. Nou, even?? Het leek wel of ze de halve familie af belde om mij te laten zien. Ze zei tegen iedereen "dat ik er was" en dat ze zo blij was en dat ik zo lief was enzo. Het duurde zo lang, dat Greetje volgens mij maar naar binnen is gegaan ☺ Ik was inmiddels wel een beetje moe geworden. Ik lag in een heerlijk mandje, wilde eerst nog bij de mevrouw op schoot kruipen, maar dat mocht niet van haar. Ze duwde me zachtjes terug. Ze vertelde ook dat ik bij haar ging wonen en dat ze nu al heel erg blij met me was. Dat ik er ook een grote zus bij zou krijgen en ook nog een baasje. Ik wist allemaal niet zo goed wat het betekende. Zou dit ook met mijn 2 andere broertjes gebeurd zijn? Want zij werden ook opgehaald en zijn nooit meer terug gekomen.

Na een tijdje werd ik wakker en deed de mevrouw de deur open. Ik werd weer opgetild en toen ik op straat gezet werd moest ik eerst een hele grote plas doen. De mevrouw zei dat we wel anderhalf uur gereden hadden en ze zei ook dat ze trots op me was. Nou, dacht ik, als ze al trots op me is vanwege een plasje, wordt dat een makkie. Op een gegeven moment stonden er een meneer en 2 mevrouwen bij ons. De mevrouw die mij gehaald had, ging bij een huis naar binnen en kwam even later met een ander hondje naar buiten. Het eerste wat is dacht was dat ze op mijn moeder en oma leek, alleen was deze hond een beetje mislukt. Bij deze hond waren ze het zilver vergeten. Ze was helemaal zwart. Ze kwamen naar mij toe en iedereen stond naar ons te kijken. Ik vond het een beetje spannend. Maar dat heb ik niet laten merken, hoor. Ik ben gewoon luid grommend op die mislukte, zwarte schnauzer afgesprongen. Die deed helemaal niet lelijk terug en iedereen zei toen dat ze zo'n grote meid was.

Even later gingen we naar binnen en toen kwam ik erachter dat die mislukte schnauzer eigenlijk best wel lief was. Ze vertelde dat ik hier vanaf nu woonde. Dat zij mijn grote zus was en dat die mevrouw die me gehaald had, mijn vrouwtje is. Dat het vrouwtje soms ook heel stom kon zijn, maar dat ze meestal heel erg lief is.. Dat die meneer mijn baasje is, maar dat ik daar niet naar hoefde te luisteren, omdat ze dat zelf ook nooit deed. En dat die andere 2 mevrouwen oma en Joke heten. Dat zij zelf mijn grote zus is en dat ze Dushi heet. En het allerbelangrijkste....dat ze me nog heel veel leuke en ondeugende dingen gaat leren!

Ik keek eens om me heen en ik dacht dat ik hier wel kon wennen. Ik was thuis!

Een dikke leebber van ons en tot de volgende keer!

Liefs, Dushi en Diva